

Onrechtmatig verkregen bewijs in een tuchtzaak

Citation for published version (APA):

Spronken, T. N. B. M. (1999). Onrechtmatig verkregen bewijs in een tuchtzaak. *Delikt en Delinkwent*, 29(10), 1038-1039.

Document status and date:

Published: 01/01/1999

Document Version:

Publisher's PDF, also known as Version of record

Please check the document version of this publication:

- A submitted manuscript is the version of the article upon submission and before peer-review. There can be important differences between the submitted version and the official published version of record. People interested in the research are advised to contact the author for the final version of the publication, or visit the DOI to the publisher's website.
- The final author version and the galley proof are versions of the publication after peer review.
- The final published version features the final layout of the paper including the volume, issue and page numbers.

[Link to publication](#)

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal.

If the publication is distributed under the terms of Article 25fa of the Dutch Copyright Act, indicated by the "Taverne" license above, please follow below link for the End User Agreement:

www.umlib.nl/taverne-license

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us at:

repository@maastrichtuniversity.nl

providing details and we will investigate your claim.

en f 60. Uitgaande van 1200 declarabele uren per jaar – niet ieder uur wordt betaald omdat de advocaat zich ook nog bezig houdt met de kantoororganisatie en het bijhouden van zijn vak-literatuur en -kennis – komt dit neer op een bruto jaarinkomen tussen de f 24 000 en f 72 000. Hierover dient de advocaat premies sociale verzekeringen en belasting te betalen. Met name als het gaat om een strafzaak voor de meervoudige kamer, voorafgegaan door een GVO waarbij de verdachte voorlopig gehecht is, komt de tijd die de advocaat besteedt aan de te verlenen rechtsbijstand vrijwel steeds in de buurt van de (niet willekeurig vastgestelde) grens van 30 uren. Blijft de advocaat daaronder dan kan hij een vergoeding verwachten van maximaal f 2299,55 (ongeveer f 76 per uur). Komt hij boven de 30 uren dan ontvangt hij voor iedere 5 uren f 497. Daarbij kunnen reistijden maar beperkt, en wachttijden in het geheel niet bij de te declareren uren worden geteld. Het aantal bestede uren aan een zaak is vaak omvangrijker dan het aantal uren dat kan worden gedeclareerd in het kader van een toevoeging. De vergoeding voor toegevoegde rechtsbijstand kan dus slechts als een tegemoetkoming worden beschouwd van de daadwerkelijke kosten van rechtsbijstand. Het is absurd dat advocaten in de ressorten Amsterdam en Leeuwarden op grond van art. 591a Sv wel een reële vergoeding kunnen krijgen voor de verleende rechtsbijstand en dat dit in de ressorten Den Haag en 's-Hertogenbosch (in het laatste ressort als het gaat om een ambtshalve toevoeging) niet kan. Aangezien cassatieberoep in deze zaken is uitgesloten, heeft de Amsterdamse advocate T. Prakken de procureur-generaal bij de

hoge raad verzocht om cassatie in het belang der wet in te stellen naar aanleiding van de beslissing van het Hof Den Haag van 12 maart 1998, NJ 1998, 393. De procureur-generaal heeft echter op 22 december 1998 te kennen gegeven een vordering tot cassatie in het belang der wet niet opportuun te achten omdat hem de uitspraak van het Hof Den Haag juist voorkomt.

Inmiddels is een werkgroep ingesteld die bestaat uit leden van de NVvR en advocaten om te bezien of onderhavige problematiek op een meer bevredigende wijze kan worden opgelost.

Onrechtmatig verkregen bewijs in een tuchtzaak

In de Nieuwsbrief Strafrecht van 22 oktober 1999 wordt verslag gedaan van de pogingen die de Haagse Deken heeft ondernomen om in het kader van een tuchtrechtelijk onderzoek in het bezit te komen van het strafdossier van een van de advocaten, tevens medeverdachte, in de Iglo-zaak (Taru Spronken, Het smeltwater van de Iglozaak). De advocaat had geweigerd de deken inzage in het strafdossier te geven en de Deken wendde zich vervolgens tot het Haagse openbaar ministerie om met een beroep op de Wet Openbaarheid Bestuur (WOB) afschriften van de stukken te krijgen. De Haagse rechtbank had op dat moment het openbaar ministerie in de strafzaak tegen de advocaat reeds niet-ontvankelijk verklaard, omdat het beroepsgeheim van de advocaat door de politie en het openbaar ministerie op grove wijze was geschonden. Diens telefoons en faxen waren getapt, zonder dat de advocaat formeel als verdachte was aangemerkt. In een bestuursrech-

telijk kort geding verbodde de President van de Rotterdamse rechtbank de officier van justitie de deken inzage te geven in de onrechtmatig verkregen tap-verslagen (Nieuwsbrief Strafrecht 1998, p. 140 e.v.). Door het openbaar ministerie zijn de overige stukken uit het strafdossier aan de deken verstrekt, die deze heeft doorgezonden aan de Raad van Discipline. De deken heeft tegen de advocaat een ambtshalve klacht ingediend wegens overtreding van regel 37 van de Gedragsregels 1992, waarin staat dat de advocaat in het kader van een tuchtrechtelijk onderzoek de deken alle informatie dient te verschaffen, zonder zich op zijn geheimhoudingsplicht te beroepen. Verder wordt de advocaat verweten dat hij zich niet heeft gedragen zoals een behoorlijk advocaat betaamt, omdat hij zou hebben deelgenomen aan een criminele organisatie. In de strafzaak heeft ook het Haagse hof het openbaar ministerie niet ontvankelijk verklaard in zijn vervolging van de advocaat, omdat de politie en het openbaar ministerie in de opsporingsfase doelbewust grove inbreuken hebben gemaakt op de positie van de advocaat als geprivilegieerde geheimhouder (Hof Den Haag 17 februari 1999, Nieuwsbrief Strafrecht 1999, nr. 47). Op 23 september 1999 heeft de Sector Bestuursrecht van de Rechtbank Den Haag in de bodemprocedure in het kader van de WOB uitgemaakt dat er in het geheel geen stukken hadden mogen worden verstrekt aan de deken. Alhoewel volgens de Sector Bestuursrecht in zijn algemeenheid de geheimhoudingsplicht moet wijken voor de informatieplicht aan de deken, die tot taak heeft het publieke belang van een goed functionerende balie te bewaken, gaat deze

hoofregel slechts op voorzover deze betrekking heeft op informatie die op een rechtmatige wijze in het bezit van de overheid is gekomen. De stukken uit het strafdossier hebben gedeeltelijk betrekking op onrechtmatig verkregen bewijs, maar de overige stukken zijn daarmee nauw verweven. Omdat de strafrechter niet besloten heeft tot gedeeltelijke bewijsuitsluiting maar tot niet-ontvankelijkheid van het openbaar ministerie, had een redelijke belangenafweging in het kader van de WOB moeten leiden tot weigering van afgifte van alle stukken. De door het openbaar ministerie verstrekte stukken liggen echter al bij de Raad van Discipline en het is nu afwachten hoe deze in de tuchtzaak zal beslissen.

Rechtspraak EVRM

Inleiding

In de periode juli tot en met 15 oktober 1999 is wat artikel 3 EVRM betreft, het arrest in de zaak *Selmouni tegen Frankrijk* in principeel opzicht interessant, aangezien daarin het onderscheid aan de orde komt tussen 'inhuman and degrading treatment' en 'torture': foltering is de zeer ernstige vorm van onmenselijke en vernederende behandeling. Het hof refereert in deze zaak aan het VN-verdrag tegen foltering (art. 1) en geeft aan dat zaken die vroeger door het EHRM tot het oordeel 'inhuman and degrading' hebben geleid, in de toekomst mogelijk worden gekwalificeerd als 'torture'. Een steeds hogere standaard van fundamentele rechten en vrijheden eist een strengere aanpak bij het beoordelen van